

την αφήσουν να γυρίσει πίσω στη Νέα Ύδρευση!...

— Σίμφονοι, της είπα. Θα φύγετε, όπως θέλετε, μά... ύστερα από την κεραιέρα... Τώρα ετοιμαστήτε να χορεύετε όπως σας είπα και σας παρακαλώ μάλιστα να βγάλετε αυτό το ράσο που φοράτε.

Την ίδια στιγμή φώναξα και τον Λούις Ντούγγλας και του χίμια ότι ύλος ο θιάσος του είχε δεχθεί να με υποκοιήσει δίχως συζητήσεις. Ο Λούις Ντούγγλας τότε πήρε παραμέρα τη Ζοζερίνα κι' άρχισε να της φιλάει τα χέρια και να την εκτελεί να μ' άκουση... Έκείνη όμως ξεσκούλευσε να χτυπήσει με αγανάκτηση τα πόδια της και να σκουπίσει τα δάκρυά της. Σιγά-σιγά ύπασσο άρχισε να υποχωρεί και σε λίγο, με ύρος μάρτυρος έβγαλε άργα και τρέμοντας από τη ντροπή, το φόρεμά της, έμεινε με το κοινό μαγιώ της χορευτριάς και σκιδόντας το κεφάλι ήθελε κοντά μου για να με παρακαλέσει:

— Μιστέρ, άφήστε με να παρουσιαστώ μ' ένα μαγιώ...

— Άδύνατον! έφώναξα. πάλι κρατώντας τα γέλια μου. Θα χρειμάστε στη μέση σας μια σειρά μπανάνες!...

Η Ζοζερίνα Μπαϊκερ μου έφριξε τότε μια φωνική ματιά γεμάτη μίσος και μου ψιθύρισε:

— Αυτό δεν θα σας το συγχωρέσω ποτέ!... Είπε ένας σωστός έξευτελισμός για μένα!... Θυσιάζομαι όμως για τους συναδέλφους μου... Μά δεν υποχωρώ σ' εσάς, υποχωρώ στο Λούις Ντούγγλας...

Επί τέλος! Έτριψα τα χέρια μου εύχαριστημένος και έξηγησα στον Τζοε Άλεξ άλλη μια φορά, τί είδους χορό ήθελα από αυτόν κι' από την Ζοζερίνα Μπαϊκερ. Οι μάφοι καλύτερες τότε άρχισαν να κροβάρουν, ν' άκούνε τριτά τις υποδείξεις μου και τέλος κατάφεραν ένα εννοήμερο που ήμουν βέβαιος ότι θ' άνωστάτουνε το Παρίσι...

Τη συνέχεια τώρα την ξέρετε... Το άλλο βράδυ, στην κεραιέρα του μόνου θιάσου που την παρακολουθούσε όλο το Παρίσι, ο χορός της Ζοζερίνας Μπαϊκερ και του Τζοε Άλεξ έπροκάλεσε ένα άφάνιστο πανθαυμάσιο. Το γυμνό σώμα της Μπαϊκερ κι' ο ήθονικός χορός της έκαναν τους Παρισίους να ξετρελλισθούν από τον ένθουσιασμό τους.

Κι' έτσι ή σεμνότερη μάθη χορευτριά, μέσα σ' ένα βράδυ, είχε γίνει ή μεγαλύτερη φρενέτιττα έκείνης της εποχής!... Φαίνεται όμως ότι δεν έξασε το πείσμα της κι' ότι δεν με συγχωρέσε ποτέ, γιατί δεν καταδέχτηκε μέχρι σήμερα να μου στείλει ούτε τη φωτογραφία της, για να μ' εύχαριστήσει που την έκανα, παρά τη θέλησή της, διάσημο κάστερα των μουζικαλ...». **ΖΑΚ ΣΑΡΑ**

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

Πολλοί από τους μεγάλους άνδρας της ιστορίας υπήρξαν υποδειγματικοί σύζυγοι κι' άγέτησαν με φιλογερό πάθος. Άν επί παραδείγματι ως πολιτικός ο Βίσμαρκ ήταν τρυφός, στενός και άσπληρός, ως σύζυγος όμως υπήρξε τρυφός, πιστός και άφοβημένος. Πολλά από τα γράμματά του στη σύζυγό του που τάγραφε όταν παρακολουθούσε τον πόλεμο του 70, άποτελούν πρότυπα έρωτικής επιστολογραφίας. Ίδου μερικώς έρωτικότητες φράσεις των επιστολών του αυτών:

«Άγαπημένη μου καρδιά — άγαπημένη μου ψυχή — άγάπη μου — άγγελέ μου — λατρευμένη επί δεκαεχθί τώρα χρόνια καρδιά μου — *Νανά της καρδιάς μου* — *Μικρούλα μου* — *Δουλούδι μου* — *εδλογία της ζωής μου!*»

Κάθε επιστολή του Βίσμαρκ προς τη γυναίκα του είχε γεμάτη τρυφότητα, πάθος και άφοβισμο.

«Άγγελέ μου—της γράφει σ' ένα του γράμμα—*ας ήταν δυνατόν να σε έλγα κοντά μου αυτή τη στιγμή, εδώ κοντά μου, εδώ πάνω στην καρδιά μου!* Άγγελέ μου, *πότε θα ξαναϊδωθούμε;* Άς μπορούσα να σε κρατώ στην άγκυλιά μου και να σου λέω πόσο σ' άγαπώ και να σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις για ό,τι κακό σου έκανα — *γλυκειά μου άγάπη!*»

«Χθές τη νύχτα, τόσο έμελαγχόλησα με την άνάμνησί σου, ώσαι έκλαψα!... Τό πιστεύεις; *Ναι, έκλαψα εγώ ό Βίσμαρκ, ό σκληρός και άεγκτος.*»

Τα γράμματά επίσης του περιφημου στρατάρχου δοικός Μάλμικωρο προς την άγαπημένη του σύζυγο, τη δοίκισσα Σάρα, άποκαλύπτουν ύμιο πάθος και τρυφότητα:

«Σ' άγαπώ — της γράφει — *και σε λατρεύω με όλη μου την καρδιά και την ψυχή. Με τίποτ' άλλο δεν άπασχολούμαι τόσο πολύ, όσο με την εύτυχία σου.* Ω, *ας ήταν δυνατόν να σε κάμω εύτυχη και άς θυσίαζα τό πάν.*»

«*Ναι, άγάπη μου, άς ήταν δυνατόν να είμαστε κι' οι δυο εύτυχεις...* Τί *άνεσφραση χαρά για μένα τότε!*...»

«*Δέν θα τολμήσω ύπασσο να άπαιτήσω περισσότερη άγάπη από όσην είσαι διαπεθεμένη να μου προσφέρεις. Και μόνο να μ' άγαπάς, είναι για μένα τόσο μεγάλη εύτυχία, ώσαι θα θεωρώ τον έαυτόν μου άθάνατον.*»

«*Ανυπομονώ να σε ιδώ...* Έλα γρήγορα κοντά μου... Σε λατρεύω περισσότερο κι' απ' την ίδια μου ζωή!...».

ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΖΑΒΟΣ

(ΤΟΥ SOUTHEY)

Ήτανε θέλημα Θεού Ζαβός να γεννηθή,
 με πεισμα κομμωμένο.
 μά ό Θεός δέν άηρεσέ τον Γιάννη να χαθή,
 λυπήθηκε τό πλάσι του, τον Γιάννη τον καιμένο.

Τούδωσε μάνα που πολύ, πολύ τον άγαπούσε
 και σαν Ζαβό τον πρόσεξε με πιότερη φροντίδα
 κι' ό Γιάννης έτσι άσπασα κι' εύχρισμένος ζούσε
 χωρίς φροντίδες κι ά καιμιάς, χωρίς καμμιάν έλπίδα.

Τό τί του χρειάζετανε, τό τ' ήθελε ή καρδούλα του
 με τά τσεβδά λογάια του τό καταλάβαινε αυτή
 στον κόσμο τούτο ήταν αυτός γι' αυτή τό κάθε τι
 κι' ήταν γι' αυτόν δικήληρος ό κόσμος ή μονούλα του.

Έτσι περνούσανε μαζί, καεύχαριστημένοι,
 χωρίς των πόθων σάρκα, για χρόνια και για χρόνια
 μά με τά χρόνια πέφτανε των γρηστών τά χιόνια
 κι' έπεσε άρρωστη ή γρηά κι' πέθανε ή καιμένη.

Τού κόσμου την έφώναζε και την παρακαλούσε
 για να ξιπνήση — οι νεκροί, Γιαννάση, δέν ξιπνούνε —
 τούτανε, τού ξανάτανε πός είχε πεθαμένη,
 μ' αυτός δέν καταλάβαινε τί θέλαν να τό πούνε.

Της έκλεισαν τά μάτια της και την έθαβάνουσαν,
 κι' αυτός σή, χάλας έβλεπε, καθόλου δέν μιλούσε
 και σαν την έστρώσανε,
 σιωπηλός τό λείψανο κι' αυτός ακολουθούσε.

Τό μακαρία ή δόξα στην εκκλησία της ψάλανε,
 «Θεός σχωρέσ' την» είπανε, στον λάζκο την έθάβανε,
 κι' έρύγανε σαν σκέπασαν τό χώμα με τό χώμα
 μά ό Γιάννης έμεινε κι' εκεί τριγυρίζεν άείμα.

Και τά τσαχίνια του χωριού, που πείραζαν τον Γιάννη,
 όπου τον άνταμώνανε, σταθήσαν πάρα-πέρα,
 και περιμένανε να δούν ό Γιάννης τί θα κάνει,
 και δέν τον έπειράζανε εκείνη την ήμερα.

Πήγανε κι' ήθανε πολλές φορές και τριγυρίζανε,
 κι' ό Γιάννης τά περιμένε να φύγουν ως τό βράδυ,
 ως που στο τέλος φύγανε και δέν ξαναγυρίζανε,
 σαν πλάκωσε στα μνήματα της νύχτας τό σκοτάδι.

Κι' όταν μονάχος έμεινε και δέν τον έβλεπε ψυχή,
 από τον λάζκο τράβηξε τά χιόνια με προσοχή,
 έπήλωσε τό φέρετρο και τάφριξε στον άιμο
 και τότες πήρε δρόμο.

Σαν μπήκε στο καλίδι του, άκούηθηκε κατάχαμα
 τό φέρετρο στο πάτωμα,
 και σαν τρελλός απ' τη χαρά μονάχος έκλειδώθηκε
 και σφιχτομανιωνώθηκε.

Έβγαλε τη μονούλα του νεκρή και λαγωμένη
 και στη μεγάλη και φαρδιά καρδέλα της την κάθησε.
 Εσκάλισε και τη φωτιά, που ήταν χωνεμένη,
 και να τη σιάξη με καλό προσάνωμα προστάθηκε.

Την έσυρε σιγά-σιγά, σαν ναταν κομμωμένη,
 κοντά στο τζάκι, στη φωτιά, στη θεοί π' άγαπούσε
 και τη φωτιά έφύσησε, που ήταν και άνακαμένη,
 που στο χλωμό της πρόσωπο τη λάμψη της χιαιπούσε.

Μ' άγάπη την έχάδεψε, τά χέρια της φιλούσε,
 την έβλεπε στο πρόσωπο και της γλυκομιλούσε:
 «Γιατί, μονούλα μ' δέν μιλάς; Μανούλι' άγαπημένη,
 γιατί είσαι τόσο κίτρινη; Γιατί είσαι πηλαιμένη;»

Ήτανε θέλημα Θεού να χάση τη μονούλα του,
 μά ό Θεός λυπήθηκε τον έρμητόν Γιάννη
 και τούτσειλε τον θάνατο, τον πόνο του να γιάνη,
 να γιάνη την καρδούλα του.

(Από τό 'Αγγλικό). Μετάφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

